

Arrest

nr. 259 511 van 24 augustus 2021
in de zaak RvV X /IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van studies aan de universiteit te Antwerpen. Op 25 augustus 2020 wordt aan verzoeker een studentenvisum toegekend.

Op 6 september 2020 is verzoeker aangekomen in België en vat hij een voorbereidend jaar Nederlands aan. Op 9 maart 2021 wordt verzoeker door de universiteit uitgeschreven van de opleiding.

Op 11 maart 2021 wordt verzoeker door verwerende partij uitgenodigd om alle elementen kenbaar te maken die het eventuele behoud van de machtiging tot verblijf in België kunnen verdedigen. De verwerende partij laat verzoeker weten dat zij overweegt een einde te stellen aan zijn verblijf in het kader van studies op basis van artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Verzoeker beantwoordt het schrijven op 15 maart 2021.

Op 15 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 april 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

*Overwegende dat de genaamde M., Y. geboren te Ain Chock,
op (in) (...)1997, van Marokko nationaliteit,
verblijvende te (...)
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren*

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, § 2.1° De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven teneinde er te studeren, het bevel geven het grondgebied te verlaten, wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument:

Overwegende dat betrokkene op 06.09.2020 België binnenkwam op basis van een D-visum voor studies aan Linguapolis, voor een voorbereidend jaar Nederlands;

Dat het taalinstituut ons per mail liet weten dat betrokkene op 9 maart 2021 officieel werd uitgeschreven vanwege zijn ongewettigde afwezigheid van de lessen Nederlands sinds midden oktober 2020; dat betrokkene aanhaalt dat hij niet kon wennen aan de online lessen (door Covid-19) en dat hij in een depressieve toestand was door het overlijden van zijn grootmoeder en de hospitalisatie door zijn ouders.

Overwegende dat hij de school echter nooit verwittigd had van deze problemen en zo heeft nagelaten een wettige reden op te geven voor zijn afwezigheden; dat hij beweert dat hij de lessen zou voortgezet hebben na het behalen van het niveau 1 - diploma zonder de uitschrijving, maar dat zijn aanhoudende afwezigheid tijdens de lessen, ook na herhaaldelijke aanmaningen van Linguapolis alvorens hem uit te schrijven, wijst op een andere houding. Dat hij bovendien van plan is om volgend academiejaar 2021-2022 in Wallonië te gaan studeren waardoor hij niet meer gemotiveerd is om de Nederlandse lessen voort te zetten.

Overwegende dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de Vreemdelingenwet omdat hij geen student meer is en dat daarom zijn verblijfstitel A, geldig tot 31.10.2021 werd ingetrokken op 15.04.2021

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd omdat hij geen student meer zou zijn, aangezien hij door de taalinstelling uitgeschreven werd voor zijn voorbereidend jaar Nederlands.

Verzoeker zou de school nooit verwittigd hebben van zijn problemen en nagelaten hebben een wettige reden op te geven voor zijn afwezigheden.

Tenslotte zou verzoeker geen interesse meer hebben om Nederlands te leren, nu hij volgens academiejaar in Wallonië zou willen studeren.

Verzoekers verblijf wordt dan ook ingetrokken omdat hij geen student meer zou zijn.

Dat een dergelijke motivering evenwel niet afdoende is.

1.2.

In casu stelt de bestreden beslissing dat verzoeker de school nooit op de hoogte zou hebben gebracht van zijn problemen.

Verzoeker legt in bijlage nochtans mailverkeer voor waarin hij enerzijds duidelijk vermeldt dat het reeds de derde maal is dat hij een e-mail stuurt i.v.m. zijn afwezigheid in de lessen en anderzijds waarin hij laat weten dat klasleerkracht en verantwoordelijke reeds op de hoogte zijn van zijn problemen :

“This is the third time in a row that I am writing an email concerning my absence in some classes. Mme Sabine and my class teacher are already informed of the situation that I was going through, and still do...”.

Verzoeker heeft dan ook wel degelijk meermaals contact gehad met de onderwijsinstelling en hen op de hoogte gebracht van de problemen waarmee hij zat.

Dat de motivatie van verzoeker, die stelt dat verzoeker de school nooit verwittigd heeft van zijn problemen, dan ook manifest foutief is!

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

Dat bovendien geen enkele motivering wordt gegeven waarom met de medische problematiek van verzoeker, die depressief was ingevolge het overlijden van zijn grootmoeder en de opname van zijn ouders wegens Covid 19 in het ziekenhuis terwijl hij kilometers ver van hen verwijderd was en wegens corona geen mogelijkheid had hen op te zoeken, geen rekening dient gehouden te worden.

Temeer daar het algemeen geweten is dat heel wat – overigens niet alleen – studenten het voorbije academiejahr omwille van de pandemie depressieve klachten hadden en psychologische bijstand nodig hadden.

Dat de voorbije maanden wereldwijd zeer uitzonderlijk waren en hiermee dan ook rekening dient gehouden te worden.

Dat verweerder, die op de hoogte is hiervan, bovendien geen enkele motivering geeft waarom hij met deze gegevens geen rekening heeft gehouden en/of waarom verweerder meende hiermee geen rekening te moeten houden.

Dat de bestreden beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd is, zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het algemene motiveringsbeginsel.

1.3.

Dat verweerder bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel in acht nemen en mag er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in casu geen onderzoek heeft gedaan naar de individuele situatie van verzoeker en de psychische en logistieke moeilijkheden welke hij ondervond en die een weerslag hadden op zijn studies.

Verweerder heeft echter niets van dit alles gedaan en nam zelfs niet de moeite om verzoekers psychische toestand te onderzoeken, noch verzoeker zelf te contacteren, zodat er van een zorgvuldig onderzoek van het dossier van verzoeker dan ook geen sprake is.

Gelet op het voorgaande, is de bestreden beslissing dan ook niet op een zorgvuldige wijze genomen en schendt zij de zorgvuldigheidsplicht.

1.4.

Dat verweerder tenslotte ook de hoorplicht geschonden heeft, nu verzoeker nooit gehoord werd alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, temeer daar er minstens indicaties waren dat bepaalde (psychische) problemen aan de grondslagen lagen van het feit dat verzoeker onvoldoende studievoortgang zou tonen.

Aan verzoeker werd enkel een schrijven overgemaakt met de mededeling dat hij belangrijke elementen kon meedelen aan verweerder.

Verzoeker heeft hierop gerepliceerd en heeft zijn problemen vermeld, doch verweerder liet na verder onderzoek te voeren omtrent de specifieke omstandigheden van de problemen van verzoeker en de ernst hiervan.

Dat, indien verweerder dit wel zou gedaan hebben, duidelijk zou geworden zijn dat verzoeker omwille van psychische en logistieke redenen niet in staat was de lessen te volgen en hij bovendien wel degelijk meerdere malen gecommuniceerd heeft met zijn onderwijsinstelling (in tegenstelling tot wat verweerder beweert).

Dat verzoeker zich dan ook in een situatie van overmacht bevond en dit eens te meer duidelijk zou geworden zijn indien verzoeker zou gehoord zijn.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving terzake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan : 1) de overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast 2) de maatregelen is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een ernstige tekortkoming worden aangerekend (RvS, 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS, 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS, 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS, 20 april 2010, nr. 203.094; RvS, 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS, 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 61 Vw. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, zou hij zijn actuele situatie hebben kunnen toelichten, waaronder de medische/psychische problemen welke hij gekend heeft en het feit dat hij wel degelijk wenst te studeren.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker dan ook de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over de beslissing en een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten hierover uiteen te zetten. Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing minstens vernietigd dient te worden wegens schending van de hoorplicht.

1.5.

Tenslotte werd ook het redelijkheidsbeginsel geschonden, nu verweerder in casu geen onderzoek heeft gedaan naar de individuele situatie van verzoeker en dan ook kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat verzoeker immers omwille van psychische en logistieke problemen niet in staat was zijn studies op een vlotte manier te laten verlopen.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing geenszins in alle redelijkheid kan stellen dat verzoeker dermate artikel 61, §2, 1° Vw. geschonden heeft om hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel.

Dat om al deze redenen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 61, § 2, 1 van de vreemdelingenwet en artikel 103/3 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenbesluit). Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt gemotiveerd dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de vreemdelingenwet waardoor zijn verblijfskaart wordt ingetrokken op 15 april 2021. Aangezien verzoeker niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betwist het motief dat hij de onderwijsinstelling niet zou op de hoogte hebben gebracht over zijn problemen. Verzoeker verwijst naar e-mailverkeer met de onderwijsinstelling.

De Raad stelt vast dat verzoeker een studentenvisum bekam voor studies aan Linguapolis en met name voor een voorbereidend jaar Nederlands. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op een e-mail van het taal instituut op 9 maart 2021 waarbij werd gemeld dat verzoeker *“officieel werd uitgeschreven vanwege zijn ongewettigde afwezigheid van de lessen Nederlands sinds midden oktober 2020”*. Verzoeker betwist niet dat hij werd uitgeschreven door het taal instituut, laat staan dat hij dit weerlegt. De vaststelling dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de vreemdelingenwet omdat hij geen student meer is, is niet kennelijk onredelijk of onjuist, nu verzoeker officieel is uitgeschreven door het taal instituut en dit niet betwist. Dat verzoeker de onderwijsinstelling op de hoogte zou hebben gebracht van zijn problemen doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien toont verzoeker met dit e-mailverkeer niet aan dat hij zijn afwezigheden heeft gewettigd.

Verzoeker stelt vervolgens dat er in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met zijn medische problematiek, met name dat hij depressief was ingevolge het overlijden van zijn grootmoeder, de opname van zijn ouders in het ziekenhuis wegens Covid-19 en de logistieke moeilijkheden door de Covid-pandemie.

In weerwil van verzoekers betoog is er weldegelijk rekening gehouden met deze elementen nu in de bestreden beslissing dienaangaande wordt gemotiveerd: *“Dat het taal instituut ons per mail liet weten dat betrokkene op 9 maart 2021 officieel werd uitgeschreven vanwege zijn ongewettigde afwezigheid van de lessen Nederlands sinds midden oktober 2020; dat betrokkene aanhaalt dat hij niet kon wennen aan de online lessen (door Covid-19) en dat hij in een depressieve toestand was door het overlijden van zijn grootmoeder en de hospitalisatie door zijn ouders.*

Overwegende dat hij de school echter nooit verwittigd had van deze problemen en zo heeft nagelaten een wettige reden op te geven voor zijn afwezigheden; dat hij beweert dat hij de lessen zou voortgezet hebben na het behalen van het niveau 1 - diploma zonder de uitschrijving, maar dat zijn aanhoudende afwezigheid tijdens de lessen, ook na herhaaldelijke aanmaningen van Linguapolis alvorens hem uit te schrijven, wijst op een andere houding. Dat hij bovendien van plan is om volgend academiejaar 2021-2022 in Wallonië te gaan studeren waardoor hij niet meer gemotiveerd is om de Nederlandse lessen voort te zetten.”

De verwerende partij oordeelt aldus dat verzoeker zich beperkt tot een ongestaafd betoog die niet strookt met zijn houding zoals vermeld door het taal instituut. Zo stelt de verwerende partij vast, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat verzoeker werd uitgeschreven door de onderwijsinstelling, na aanhoudende afwezigheid tijdens de lessen en na herhaaldelijke aanmaningen van Linguapolis. Verzoeker laat ook thans na aan te tonen dat hij zijn afwezigheden heeft gewettigd.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat de verwerende partij heeft nagelaten een onderzoek te doen aangaande zijn individuele situatie, meer bepaald de psychische en logistieke moeilijkheden die hij ondervond en die een weerslag hadden op zijn studies. Verzoeker werd per brief van 11 maart 2021 immers uitgenodigd alle elementen kenbaar te maken die het eventuele behoud van de machtiging tot verblijf als student kunnen aantonen. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en op 15 maart 2021 gerepliceerd met een schrijven aan het bestuur waarin hij de voornaamste redenen opgaf van zijn afwezigheden van de lessen Nederlands. Verzoeker laat na uiteen te zetten met welke door het bestuur gekende elementen geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker geeft ook niet aan welke informatie hij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben kunnen leiden dat hij wel zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 58 van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Het betoog dat de bestreden beslissing ten onrechte vermeldt dat hij de school niet op de hoogte zou hebben gebracht van zijn problemen, kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden omdat reeds is gebleken dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoeker niet onder het

toepassingsgebied van artikel 58 van de vreemdelingenwet valt en niet als student kan worden beschouwd.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de motieven op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, het gevolg zijn van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. In de omstandigheden zoals hierboven geschetst, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij vaststelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat zijn verblijfskaart werd ingetrokken, waardoor er grond was om een bevel te geven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 61, § 2, 1° van de vreemdelingenwet. Een schending van de aangevoerde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 61 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 74/11 tot 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.

Dat de bestreden beslissing een bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker geen student meer zou zijn.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met o.a. de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel, temeer daar verzoeker recente psychische problemen heeft gekend.

Dat de bestreden beslissing bovendien zeer summier stelt dat de duur van het verblijf van verzoeker, zijn gezondheidstoestand, gezins- en familieleven geen mogelijke belemmering kunnen vormen om gevolg te geven aan het bevel.

Echter wordt niet verder ingegaan op de psychische toestand van verzoeker, die nog steeds fragiel is.

Dat geen verdere motivering wordt gegeven en het dan ook niet duidelijk is of verweerder is overgegaan tot een grondig onderzoek van verzoekers situatie, temeer daar verzoeker nooit grondig werd gehoord.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 tot 74/13 Vw.

2.2.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

2° wanneer hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert;

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "kan" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 61 Vw. dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.3.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, ‘Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur’ (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoeker niet voldoende studievoortgang heeft aangetoond, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 61 Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 74/11 tot 74/13 Vw. en van artikel 61 Vw. en dan ook dient vernietigd te worden.”

3.4 Verzoeker kan gevolgd worden dat de *in casu* toepasselijke regelgeving de mogelijkheid geeft aan de gemachtigde om een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, doch geen verplichting en dat de gemachtigde gehouden is die beslissing afdoende te motiveren. *In casu* blijkt echter dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd.

Artikel 61, § 2, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De Koning bepaalt onder welke voorwaarden het eerste lid, 1°, kan worden toegepast. § 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten : 1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;”

Artikel 103/3 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling bedoeld in artikel 61, § 1 of § 2, van de wet of aan de leden van diens gezin het bevel geeft om het grondgebied te verlaten, bepaalt hij de termijn waarbinnen de belanghebbenden het grondgebied moeten verlaten. In de beide gevallen geeft het gemeentebestuur van de beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde kennis door afgifte van een document dat overeenkomt met het model van bijlage 33bis.”

De gemachtigde verwijst naar de toepasselijke regelgeving, zijnde artikel 61, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 103/3 van het vreemdelingenbesluit en hij licht ook de feiten toe, met name dat hij de mogelijkheid heeft een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer blijkt dat verzoeker na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. De gemachtigde stelt vast dat verzoeker, nu hij is uitgeschreven als student en nadat zijn verblijfskaart is ingetrokken op 15 april 2021, niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de vreemdelingenwet en bijgevolg niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. Zoals uit de bespreking onder het eerste middel blijkt heeft verzoeker niet weerlegt dat hij niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument als student als gevolg van zijn uitschrijving door het Taalinstituut. De vaststelling dat verzoeker niet meer over een verblijfsdocument beschikt volstaat om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden.

Waar verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gaat hij voorbij aan het motief: *“Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.”*

Verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met zijn fragiele psychische toestand. De Raad merkt evenwel op dat uit de stukken van het administratieve dossier niet blijkt dat hij het bestuur aan de hand van stavingsstukken ter kennis heeft gebracht van zijn fragiele psychische toestand. Waar verzoeker de mening lijkt te zijn toegedaan dat zijn fragiele psychische toestand hem verhindert terug te keren naar zijn land van herkomst, toont hij dit niet aan. Zijn betoog, beperkt tot een loutere bewering, volstaat niet.

De Raad acht voormelde motieven afdoende in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De schending van de artikelen 61 en 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet, die handelen over een inreisverbod, laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing, die geen inreisverbod bevat en evenmin gepaard gaat met een inreisverbod, voormelde artikelen schendt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN